

3. TRAFIKOA, IBILGAILU MOTORDUNEN ZIRKULAZIOA ETA BIDE SEGURTASUNA: AURREZ TAXUTUTAKO EREDUEN ERABILERA ZEHAPEN PROZEDURAK TRAMITATZEAN. ZENBAIT ARAZO DEFENTSARAKO ESKUBIDEAREN INGURUAN

Gero eta zabaldugo dago aurrezarrirako ereduak –mekanizatuak zein mekanizatu gabeak– erabiltzeko joera trafikoari, ibilgailu motordunei eta bide segurtasunari lotutako zehatze prozedurak tramitatzeako orduan. Horretaz oharturik, Arartekoa kezkatuta agertzen da, jokabide horrek nabarmen murrizten baititu interesatuen bermeak eta eskubideak. Bermeak ahultzearen arrazoi nagusia prozedura-izapidetarako erabiltzen diren ereduetan dago, orokorrak direlako eta ez dutelako loturarik kasuan kasuko egoerarekin, hau da, estereotipo hutsak dira, edozein motatako prozeduran erabiltzeko modukoak, eta gehienetan soilik dira baliagarriak interesatuen galderei erantzun formalak emateko, ez ordea defentsarako eskubideak –Konstituzioak 24. artikuluan aitortua– berekin dakartzan eskaera materialak asetzeko. Izan ere, erabiltzen diren esamolde estandarizatu eta orokorrak –“aurkeztutako alegazioek (edo proposatutako frogak) ez dituzte egintzak indargabetzen”, “ez dago alegazio onargarririk salaketan azaldutako egintzen aurrean” eta antzerakoak- ez dira nahikoa izaten erabaki administratiboaren funtsezko arrazoiak adierazteko, eta bestalde, erantzun formala ematen diote prozedurak dakarren edozein galdekizuni, berau zernahiri buruzkoa delarik ere.

Hortaz, horrelako prozeduren kasuan, ulergarriak eta onargarriak gertatzen dira tramite administratiboak arrazoizko eta errazago bihurtzeko teknikak, areago kontuan izanik zenbat prozedura tramitatu behar dituzten arlo horretan eskumena duten administrazioek¹. Hala ere, aukera horrek ezin ditu horrelako tramiteak bestelakotu, berezkoa duten izaeraz eta balioaz erantziz². Hala gertatzen da, gure ustez, hona ekarri ditugunak bezalako esamolde orokorrak edo antzerakoak erabiltzen badira erruztatuek aurkeztutako alegazioak eta proposatutako frogak ez onartzeko; beste horrenbeste esan

¹ Autonomi Erkidegoari dagokionez, arazo honek batez ere Administrazio Orokorrean eta hiru hiriburuetakoa udaletan du eragin handiena.

² Auzitegi Konstituzionalak, hain zuzen ere, ondokoa azaldu du esparru jurisdikzionalen ereduak erabiltzearen inguruan: *“organo jurisdikzionalak aurretiaz taxututa dauden ereduez edo ebazpen formatuez baliatzeak ez du zertan hautsi epailearen berme eraginkorrerako eskubidea; hala ere, benetako arriskua dakar (...) berdinak ez diren kasuetan erabiliz gero. Konstituzioaren ikuspegitik, beraz, jokabide hori bidezkoa izango da ebazpen juridikoa behar bezala arrazoitu bada eta koherentziaz heldu badio alderdien asmoen muinari”* (97/1996 AKE, ekainaren 10ekoa, 4. FJ). Auzitegiaren hitzetan, *“funtsezkoena da erabakiaren oinarritzko irizpide juridikoak ulergarriak izatea, hau da, ‘ratio decidendi’ delakoa zein izan den jakin ahal izatea”* (9/2003 AKE, urtarrilaren 20koa, 5. FJ).

Administrazioaren zehatze prozedurari dagokionez, Auzitegi Gorenak honako hau adierazi du: *“Ebazpenak ematean inprimaki normalizatuak (estandarizatuak) erabiltzeak ez dakar, berez, inolako babesgabetasunik, baldin eta -honako kasuan bezala- haietan argi eta behar bezain zehatz ageri badira egintzei eta auziari buruzko datuak; izan ere, aurka egiteko adinakoak izateaz gain, datu horiek baliagarriak izan behar dute, zehatuak Administrazioaren iritzia indargabetu lezaketan elementu frogagarriak aurkeztu ahal izan dezan espedientean”* (1997ko maiatzaren 21eko AGE, 5. FJ, RJ 4375).

daiteke orokorra eta beste edozein prozeduratan erabilia den esamolde bat baliatzen bada ezarritako zehapena arrazoitzeko; edo espedientearen puntu zehatzak argitzen ez dituzten iritzi zehaztugabeak baliatzen badira zehapen horren aurka ezarri den administrazio helegite bat gaitzesteko.

Batzuetan, bestalde, ematen den erantzun estandarizatuak ez du inolako loturarik interesatuak planteatu dituen galdekizunekin. Horrelakoetan, bada, aztergai dugun jokabideak ondo agerian uzten du ez direla benetan aztertu eta baloratu prozeduran aurkeztutako alegazioak.

Jokamolde horren erakusgarri da aurten pertsona batek aurkeztu digun kexa: bere kontrako zehapen prozedura bat abian zegoela jakinik, alegazio bakarra aurkeztu zuen dagokion tramitean (abizenetan bi aldaketa egin zituela-eta, espedientearen izapidegileari halaxe ager zitezela eskatu zion). Esan dugunez, gertatutakoa nahiko adierazgarria da, egindako lehen eskaera horri eta prozeduran aurkeztu zituen beste eskaerei ondoko erantzuna eman baitzitzaien: *“tramiteen aldia bukatu, eta aurkeztutako alegazioak azterturi (...) uste dugu ez dutela justifikatzen egindako arau-haustea, ezta zu ondoriozko erantzukizunetik salbuetsita geratzea ere, eta 320/94 EDren 14. artikulua arabera, frogaturik geratzen dira salatutako egintzak”*. Prozedurak etengabe jarraitu zuen aurrera, eta behin ere ez zen aintzat hartu erreklamazio gileak egindako eskaera guztiz zilegia.

2002ko ohiko txostenean bertan ohartarazi genuenez, urte hartan trafiko, ibilgailu motordunen zirkulazio eta bide segurtasunaren alorreko zehatze prozedurengatik aurkeztutako kexetatik, asko prozedura horiek modu estandarizatuan tramitatzeak eragindakoak dira.

Aurten ere horrelako kexa gehiago etorri dira. Hortaz, eta kontuan izanik gai horrek defentsarako eskubideari begira duen garrantzia, egoki iruditu zaigu gomendio orokor bat azaltzea haren inguruan.

****

Gaiari heltzerakoan, nahitaezkoa zaigu Auzitegi Konstituzionalak EKren 24. artikuluko bermeei buruz eratu duen jurisprudentzia aipatzea, zehazki berme horiek administrazioaren zehapen-prozeduretara hedatzeaz adierazten duena³. Auzitegiak honela zehatu du berme horietako bat: *“ziurtatu behar zaio inplikatuari bere burua defendatu ahalko duela ebazpena eman aurretik eta, horren arabera, Administrazioak darabilen prozedurak aukera emango diola zehatuari egoki deritzen frogak aurkeztu eta proposa ditzan, hala nola bere eskubidearen mesederakoa den guztia alegatu dezan”* (3/1999 AKE, urtarilaren 25ekoa, 4. FJ)⁴.

Auzitegi Gorenak ere behin baino gehiagotan azpimarratu du prozedurak bere baitan biltzen dituen bermeen garrantzia, berme horiei esker gauzatu egin baitaiteke

---

³ AK-k duela gutxi emandako ebazpen batean (54/2003 AKE, martxoaren 24koa), Auzitegiak berak gai horren inguruan osatutako jurisprudentzia jasotzen da, 3. FJn hain zuzen. Bertan bilduta agertzen dira Auzitegiaren pronuntziemendurik garrantzitsuenetako batzuk, doktrinaren abiapuntua den ekainaren 8ko 18/1981 epaiaren ondoren emanak.

⁴ Iritzi berekoa da lehen aipatu den 54/2003 AKE, martxoaren 24koa (3. FJ).

defentsarako eskubidea administrazioaren zehapen-prozeduraren alorrean⁵. 2000ko ekainaren 1eko ebazpenak (RJ 7378) honela azaltzen du aurreko hori: *“ematen den administrazio ebazpenak errespetatu egin behar ditu prozedurarako gida-arauetan zehazten diren bermeak, berme horien xede nagusia administratua Administrazioaren aurrean babestea delako”* (1. FJ).

Haatik, eta Auzitegi Konstituzionalak berak ohartu duenez, *“zehatuak bere defentsarako dituen alegazio-tramiteak ezerezean geratuko lirateke, horrekin batera alegazioei erantzuteko beharrik ez balego; berdin gertatuko litzateke errugabetasun presuntziorako eskubidearekin, organo erabakitzaileak azaldu beharko ez balu nola baloratu dituen egindako frogak eta haietatik eratorritako egozpen-ondorioak”* (7/1998 AKE, urtarrilaren 13koa, 6. FJ). Hartara, arrazoiak jasotzeko eskubidea tresna bat da EKren 24. artikuluko bermeak administrazioaren zehapen-prozeduran ere gauzatu daitezzen, eta horregatik hain zuen, Auzitegi Konstituzionalak argi aitortu du eskubide horrek duen izaera konstituzionala⁶.

Doktrina konstituzionala bilduta dago azaroaren 26ko 30/1992 Legean. Izan ere, zehapen-prozeduraren oinarri nagusien artean, legeak prozeduraren beharra (134. eta 127 artikulukoak) aipatzen du, eta horrekin batera ustezko erantzukizundunak dituen beste eskubide batzuk: alegazioak aurkezteko eskubidea, hala nola ordenamendu juridikoak onartzen dituen eta bidezko diren defentsarako bideak erabiltzekoa (135. art.); arrazoitutako ebazpena jasotzeko eskubidea (138. art.), eta proposatutako frogak gaitzesteko erabakia ere arrazoitua eman dadin eskubidea (80.3 art.).

Trafiko, ibilgailu motordunen zirkulazio eta bide segurtasunaren alorreko zehapen-prozedura erregulatzen duen araudiak ere berme horiek jasotzen ditu (Trafiko, Ibilgailu Motordunen Zirkulazio eta Bide Segurtasunari buruzko Legearen Testu Artikulatua, martxoaren 2ko 339/1990 Erregearen Legegintzako Dekretuak onartua -73. eta 79. artikulukoak-; otsailaren 25eko 320/1994 Errege Dekretua, alor horretarako zehapen-prozeduraren Erregelamendua onartzen duena -1, 10, 13. eta 15. artikulukoak-).

Esan bezala, legean egindako aurreikuspenek helburutzat dute defentsarako eskubidea, 24. artikuluan jaso, bermatzea. Hala ere, berme horiek formalismo huts bat bezala beteko balira, ez litzateke aintzat hartuko Konstituzioak prozedurari eta arrazoitu beharri aitortzen dien betekizuna, alegia, 24. artikuluko gainerako bermeak eta eskubideak administrazioaren zehapen-prozeduretan ere gauzaraztea. Hortaz, eta helburuei erreparatuz gero, zehapen-prozedurako erruztatuaren planteamenduei erantzutean, funtsezkoa da Administrazioak behar besteko informazioa ematea bere erabakiaren oinarrian dauden egintzei eta irizpide juridikoei buruz, erruztatuak informazio hori izango baitu oinarri erabakiaren muina kritikatu edo haren aurka egiteko, eta azken batean, bere interesen defentsa era egokian antolatzeko.

Trafiko, ibilgailu motordunen zirkulazio eta bide segurtasunaren alorrari dagokionez, prozedurako tramiteak aurretiaz taxututako ereduaren arabera egiten badira, hau da,

⁵ Honakoaz gain, badaude beste ebazpen batzuk gaiaren inguruan, besteak beste, 1990eko otsailaren 12ko AGE, 4. FJ (RJ 774).

⁶ Aipatutako ebazpenean (7/1998 AKE, urtarrilaren 13koa) hala dio Auzitegiak: *“administrazio-zehapenak arrazoitutak izatea (...) beharrezkoa da EKren 24. artikuluko oinarriko baloreak babesteko eta artikuluko horrek administrazioaren zehapen-prozeduretara zabaltzen dituen bermeak ere zaintzeko”* (7. FJ).

moldezko arrazoibide orokorrak erabiliz eta kasuan kasuko gorabeheren berri zehatzik izan gabe, ez datoz bat –itxura batean bada ere– prozedurak Konstituzioaren arabera behar lukeen izaerarekin, defentsarako eskubidea gauzatzeko tresna edo bide izatearekin, alegia. Aitzitik, horrelako tramiteei helduz gero, prozedura tramite sorta bat baino ez litzateke izango, hutsala eta agortu arte nahitaez betetzekoa.

Esan beharra dago, ordea, prozedurako akats guztiek ez dituztela ondorio berdinak izaten erruztatuaren defentsarako eskubidean. Hortaz, gure ustez alderdi horretan eragin nabarmenagoa dutenak aztertuko ditugu bereziki. Gainera, eguneroko lanak erakutsi digu akats horiek maiz gertatzen direla prozedura aurretiazko ereduie jarraiki burutzen bada. Zehatzago, froga zein zehapen-ebazpena bera ukitzen dituzten zenbait akatsez ari gara.

***

Ikusi denez, aipatutako prozeduretan ondokoaren gisako erantzunak erabili ohi dira frogak gaitzestean: “aurkeztu diren frogak ez dituzte salatutako egintzak indargabetzen”. Sarritan ere isila izaten da frogak errefusatzeko bidea.

Alabaina, Auzitegi Konstituzionalak defentsarako eskubideaz duen interpretazioa kontuan izanda, errefusatzeko bide batak zein besteak arazoak planteatzen dituzte eskubide horren inguruan. Auzitegiak sortutako doktrinaren arabera⁷, zehapen-prozedura batean eskatu diren frogak gaitzestekotan, erabakia arrazoitu egin behar da, horrek ere osatzen baitu defentsarako egoki diren tresnak erabiltzeko eskubidea, berau EKren 24. artikuluan jaso. Horregatik, Auzitegiaren iritziz, eskubidea urratu egiten da proposatutako froga argudiorik gabe errefusatzen bada, edo argi badago emandako argudioa arrazoibidearen kontrakoa eta zentzugabea dela.

Gorago esan bezala, doktrina hori jasota geratu da zuzenbide positiboan, esate baterako azaroaren 26ko 30/1992 Legean (80.3 art.)⁸, bai eta trafikoko alorreko zehapen-prozedura –orain hizpide duguna, hain zuzen– erregulatzen duen araudian ere (320/1994 Errege Dekretua, otsailaren 25ekoa, 13. artikulua).

Auzitegi Gorenak ere hausnarketa egin du auzi honen gainean, eta haren iritziz, frogak arrazoitu gabe errefusatzen badira, akats hori gertatu den prozedura guztiz baliogabea da zuzenbidearen arabera. Hari beretik doa, esate baterako, 2000ko ekainaren 1eko epaia (RJ 7378).

Halaber, Auzitegi Nagusietan ere baliogabeturik geratu dira lehenago ezarritako zehapen asko, frogak inolako arrazoibiderik gabe errefusatu zirelako, hain zuzen. Ildo horretatik, 2001eko apirilaren 23an emandako epaian (RJCA 843) hala dio Kanarietako Auzitegi Nagusiak erantzun orokorreari buruz: *“froga eskaerari erantzunik ez emana, eta are baieztapen zehatzugabe horiek, kasu zehatzari heldu gabe eginak eta egintzak indargabetu geratu ez zirela ziotenak, urratze nabarmena dira entzute eta defentsarako eskubideetan, interesatua zehaturik geratu baitzen egina zuen froga*

⁷ Urtarrilaren 20ko 9/2003 AKEk Auzitegiak gaiaren inguruan emandako doktrina laburbiltzen du, epairik esanguratsuenak aipatuz.

⁸ Abuztuaren 4ko 1.398/1993 Errege Dekretuak, zehapen-ahalmena baliatzeko jardunbidearen Erregelamendua onartzen duenak, berretsi egiten du eskakizun hori 17.2 artikuluan.

eskaera erantzunik gabe zegoela ere. Horiek horrela, pentsatzekoa da irregulartasunak izan zirela, prozedura erabat baliogabetzeko adinakoak, hautsita geratu baitzen defentsarako eskubidearen muina, Konstituzioak babesteko modukoa eta zuzenean aplikatzekoa den eskubide baten muina, alegia” (4. FJ).

Iritzi berekoa agertu zen Euskadiko Auzitegi Nagusia 2001eko urriaren 5ean emandako epaian (RJCA 195). Aztertzen zen zehapen-prozeduran -gehiegiko abiaduragatik burutua- ez zen erabakirik hartu proposatutako frogen inguruan, ezta frogak berak egin ere; Auzitegiak epaian adierazi zuenez, *“errekurtsogileak proposatutako frogak egin gabe uzteaz gain, ez zen erantzun argirik eman haien gainean, ez alde ez kontra. Aurrekoak urratu egiten du administrazio prozedura, eta defentsarik gabe utzi errekurtsogilea” (3. FJ).*

Aipatzekoak dira, halaber, Balearretako Auzitegi Nagusiak 1997ko otsailaren 18an emandako epaia (RJCA 248) eta Aragoiko Auzitegi Nagusiarena, 2000ko maiatzaren 10ekoa (RJCA 2452), berau ere trafikoko zehapen-prozedura bati buruz emana.

Hortaz, aipatutako arauak ikusirik eta hona ekarri dugun doktrina konstituzionalari eta jurisprudentziari eutsiz, zehapen-prozeduraren izapidegileak, frogak bidezkoak diren aztertzeaz gain, beti eman beharko du erantzuna haien gainean, onesteko edo gaitzesteko bada ere. Bestalde, frogak errefusatzekotan arrazoitutako erabaki batez egin beharko da, horretarako dituen argudio zehatzak azalduz eta moldeko arrazoirik eman gabe, azken horien bidez iritzi orokorrak adierazten baitira, orokorrak izateagatik edozein froga-proposamenei erantzuteko erabilgarriak, hain zuzen, ez ordea ezezko erabakiaren arrazoiak –egintzei buruzkoak zein juridikoak– azaltzeko modukoak. Bestalde, horrela jokatu ezean hautsita geratuko litzateke kontraesan eskubidea, zehapen-jardunean oinarritzkoa; izan ere, interesatua egintzen inguruan duen bertsioa egiaztatu ezinik badago, eta horretarako proposatu dituen frogak arrazoirik adierazi gabe atzera botatzen badira, Administrazioa izango da, azken batean, egintzak baieztatzen dituen alde bakarra.

***

Mota honetako prozeduretan ere zehapen-ebazpenak maiz erabiltzen ditu lehendik egindako moldeak, adibidez, “ez dago baliozko alegaziorik salatutako egintzen aurka”, edo lehen esandako hori: “tramitatzeko aldia bukatu, eta aurkeztutako alegazioak azterturik (...), uste dugu ez dutela justifikatzen egindako arau-haustea, ezta zu ondoriozko erantzukizunetik salbuetsita geratzea ere, eta 320/94 Errege Dekretuaren 14. artikulua erabera⁹, frogaturik geratzen dira salatutako egintzak”.

Frogak errefusatzeko gertatzen den bezala, zehapen-prozeduretako ebazpenak emateko ere horrelako esamolde orokorrak erabiltzen badira, azaleko iritzia baino ez da adierazten interesatuak aurkeztutako alegazioei buruz, baina ez dira jakinarazten, inondik ere, ebazpenaren oinarrian dauden arrazoi zehatzak.

---

⁹ Artikulu honek ustezko egiazkotasunaz hornitzen ditu trafikoa zaintzen duten agintaritzaren agenteek egindako salaketak.

Bestalde, sarritan moldeko ebazpen horiek ez dute taxuzko balorazio bat ematen frogaren inguruan, bakarrik baloratzen baitituzte –eta batzuetan, aipatu baino ez– prozedurari ekiteko erabili ziren frogak, adibidez, trafikoa zaintzeko ardua duen agintaritzak derrigor egin behar duen salaketa¹⁰, zinemometroak neurtutako abiadura eta beste. Ez dute ezer adierazten, ordea, salatutako pertsonak proposatzen dituen frogei buruz, ezta egin edo baloratu behar dituzten ere.

Gehienetan, gainera, ebazpenak ez du ezer esaten zehapenaren tamainaz, ezarritakoa gutxienezkotik gorakoa denean.

Batzuetan, prozeduran nahastutakoek planteatzen dituzten galdekizunek ez dute lotura zuzenik prozedura abiarazi duten egintzekin. Horrelakoetan, aztergai ditugun moldeko esamoldeek ez dute ebazpen zantzurik ere ematen galdekizun horien inguruan, eta halaxe gertatzen da, esate baterako, abstentzioarekin edo ezespenearekin¹¹, nortasun datuen aldaketekin –lehenago aztertutako kasuan bezala–, edo egintzekin zerikusi zuzenik ez duten gainontzeko alegazioekin.

Gorago esan dugun bezala, Auzitegi Konstituzionalaren doktrinaren arabera, defentsarako eskubidea errespetatzen duen zehapen-ebazpen batek ezaugarri batzuk bete behar ditu: behar bezain arrazoitua izan¹², erruztatuak planteatutako galdekizunen muinarekin koherente izan, eta egindako froga eta haren egozpen-ondorioak baloratu. Era berean, lehen ere azaldu ditugu nola gauzatu behar den hori guztia defentsarako eskubidea benetan bete dadin.

Besterik gabe, gogorarazi nahi dugu eskakizun horiek bere horretan ageri direla jasota zenbait arautan: azaroaren 26ko 30/1992 Legea, eta zehapen-ahalmena baliatzeko prozeduraren Erregelamendua, abuztuaren 4ko 1.398/1993 Errege Dekretuak onartua eta trafikoko alorrean ordeztaille gisa aplikagarria¹³ dena (Legearen 138. art. eta Erregelamenduaren 20.2 eta 4 artikulua). Bestalde, otsailaren 25eko 320/1994 Errege Dekretuak, trafikoko zehapen-prozeduraren Erregelamendua onartzen duenak, gauza bera egiten du, 15. artikuluan, arrazoibideari eta kongruentzia printzipioari dagokienez.

***

Azkenik, egiaztatu dugunaren arabera, Administrazioak duen joera hori, alegia, interesatuen galdekizun zehatzei erantzuten ez dieten arrazoi orokorrak erabiltzekoa, maiz agertzen da zehapen horien kontra ezarritako administrazio helegiteak ebaztean, horrelakoetan ere moldeko ereduak baliatzen baitira sarritan. Horren ondorioz, zehapen-

---

¹⁰ Bestalde, salaketan jasotako egintzei onartzen zaien ustezko egiazkotasun hori noiznahi erabiltzen da irizpide gisa. Erabilera mekaniko eta erretoriko horren adierazgarri, batzuetan zehapenaren oinarri gisa baliatzen da nahitaezko salaketaren beharrik ez duten jardunbideetan, nahiz eta -jakina denez- ustezko egiazkotasuna soilik aitortzen zaion salaketaren beharra duen prozedurari.

¹¹ Aurten jaso dugun kexa batean auzi hori planteatzen zen.

¹² Zehapenaren tamaina arrazoitu beharra zehapena bera argudiatzearen alderdi bat da. Horren oinarrian, zigorra norbanakoari ezartzeko teknika dago, beraz administrazioaren zehapen-zuzenbidera zabaldu baita. Gai hau jorratuta agertzen da Euskadiko Auzitegi Nagusiak 2003ko otsailaren 14an emandako epaian (JUR 116382, 6. FJ).

¹³ Otsailaren 25eko 320/1994 Errege Dekretuaren 1. artikulua.

prozeduran izandako akatsak lehengo moduan geratzeaz gain, helegiteen ebazpenetan ere huts berberak igartzen dira.

***

Aurreko guztia kontuan harturik, gure ustez, bai Administrazio Orokorrak eta bai toki administrazioek ziurtatu egin beharko lukete alor horretan (trafikoa, ibilgailu motordunen zirkulazioa eta bide segurtasuna) tramitatzen dituzten zehapen-prozeduretan erruztatuak defentsarako duen eskubidearen berme konstituzionalak eta legalak errespetatuko direla. Horretarako, berariazko neurri batzuk bete behar dituzte administrazioek:

1. Erruztatuak aurkezten dituzten alegazioak aintzat hartu eta, gaitzesten badituzte, behar bezalako zergatiak eman.
2. Interesatuak proposatutako frogan bidezketasuna baloratu eta erantzun argia eman, baiezkoa zein ezezkoa izan. Bidegabetzat joz gero, ebazpen argudiatu batez egin beharko da.
3. Jardunbideak behar beste arrazoi emanez ebatzi. Halaber, zehapen-ebazpenak argi erantzun behar die prozeduran planteatutako galdekizun guztiei; era berean, frogaren balorazio osatu bat emateaz gain, zehapenaren tamaina ere arrazoitu behar da.
4. Zehapenen aurkako helegiteak modu argudiatuan ebatzi, interesatuak planteatutakoarekin koherentzia erakutsiz.
5. Egintza bakoitzaren zergatiak azaltzean, erabakiaren oinarrian dauden arrazoi zehatzen berri eman.